

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4111/14

לפני: כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט צ' זילברטל

המערערים: 1. זיאד קורד
2. טארק קורד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי
בירושלים מיום 27.4.2014 בת"פ 51845-05-12 שניתנו על
ידי כבוד השופט הבכיר צ' סגל

תאריך הישיבה: כ"ח בסיון התשע"ה (15.6.2015)

בשם המערערים: עו"ד דוד ברהום; עו"ד מיכל רובינשטיין

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

פסק-דין

השופט ס' גובראן:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 5.12.2013 ועל גזר דין מיום 27.4.2014 של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט הבכיר צ' סגל) בת"פ 51845-05-12, במסגרתם הורשע המערער 1 בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (להלן: עבירת הקשר), לפי סעיף 499(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הלבנת הון, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון); מרמה, עורמה או תחבולה, לפי סעיף 216(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); אי

קיום דרישות, לפי סעיף 220(5) לפקודה; ועיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישום, לפי סעיף 111 לחוק איסור הלבנת הון. כמו כן, לבקשת המערער 1, לאחר הרשעתו ולפני מתן גזר דינו, צורף להליך כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו בת"פ 14696-04-12 (להלן: כתב האישום הנוסף) בגינו הוא הורשע בעבירות של פעולה ברכוש טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור); איסור הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון; והפרת חובת דיווח, לפי סעיף 10 לחוק איסור הלבנת הון. המערער 2 הורשע בביצוע עבירות של הלבנת הון, לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; הפרת חובת דיווח, לפי סעיף 7 לחוק איסור הלבנת הון; מרמה, עורמה או תחבולה, לפי סעיף 216(5) לפקודה; אי קיום דרישות, לפי סעיף 220(5) לפקודה; וסיוע לחטיפה לשם סחיטה (להלן: עבירת הסיוע), לפי סעיפים 372 ו-24 לחוק העונשין. יצוין, כי עבירת הסיוע יוחסה למערער לאחר שהמשיבה ביקשה שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

בגזר הדין, הושתו על המערער 1 ארבע שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי חוק איסור הלבנת הון; וקנס בסך של 100,000 ש"ח או 12 חודשי מאסר תמורתו. על המערער 2 הושתו שש שנות מאסר בפועל; שנתיים מאסר על תנאי, שלא יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 3(א) או 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון; קנס בסך של 25,000 ש"ח או שמונה חודשי מאסר תמורתו; ופיצויים בסך כולל של 50,000 ש"ח.

כתבי האישום

כתב האישום בת"פ 51845-05-12

2. נגד המערערים הוגש כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות במסגרת ששה אישומים. לפי עובדות החלק הכללי של כתב האישום, המערערים הנם אב ובנו, ובבעלותם שני עסקים למתן שירותי מטבע הרשומים על שמו של המערער 2. בחלק הכללי של כתב האישום מתואר כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, התרחשו בסיני חטיפות של אזרחים סודנים ואריתראים (להלן: החטופים) על ידי

כנופיות של בדואים (להלן: החוטפים או הבדואים). החטופים הוחזקו בתנאי שבי קשים, ואוימו על ידי החוטפים כי יוצאו להורג אם לא ישולם עבורם דמי כופר. החוטפים היו יוצרים קשר עם בן משפחה של החטוף בישראל ודורשים ממנו סכומים של אלפי דולרים עבור השחרור. כמו כן, החוטפים היו מאפשרים לחטופים לשוחח עם בני משפחתם, ובמהלך השיחה החטופים היו מתארים בבכי את תנאי השבי הקשים והמצוקה בה הם נתונים.

3. עוד על פי החלק הכללי של כתב האישום, במחצית הראשונה של שנת 2011, יצר חלפן ירדני בשם נאדי קשר עם המערער 1 והציע לו להעביר כספים מאזרחים אריתראים וסודנים השוהים בישראל לבדואים השוהים בסיני, לצורך הכנסת בני משפחתם לישראל שלא כדין. השניים סיכמו כי מספר הטלפון של המערער 1 יועבר לבדואים ואלו ישלחו לו הודעות טקסט עם מספרי הטלפון של האריתראים והסודנים, סכום כסף שעליהם לשלם ומספר קוד לזיהוי. כן סוכם, כי עם קבלת התשלום יאשר המערער 1 שהכספים התקבלו ואלו יועברו לבדואים. במועד שאינו ידוע במדויק, שיתף המערער 1 את המערער 2 בפרטי הקשר, וגם הוא החל לעבוד בהתאם למוסכם. צוין כי המערערים לא ניהלו כל רישום אודות הכספים שהתקבלו במסגרת הסכם זה.

4. במסגרת חמשת האישומים אשר יוחסו למערערים מתוארים סיפורם של חמישה זרים השוהים בישראל, אשר קיבלו שיחה מהחוטפים שדרשו דמי כופר עבור שחרור קרוב משפחתם. בכל המקרים, קיבלו המערערים הודעת טקסט מהחוטפים, יצרו קשר עם מספר הטלפון שקיבלו, מהצד השני הזדהה מישהו באמצעות קוד זיהוי, תואמה פגישה בבית העסק של המערערים לשם העברת הכסף ולבסוף המערערים העבירו את הכסף לחוטפים בסיני.

5. על פי עובדות האישום הראשון, במהלך חודש פברואר 2012, א.ג. קיבל שיחה מאחותו השוהה בסעודיה אשר סיפרה לו כי החוטפים ביקשו סך של \$45,000 עבור שחרור קרוב משפחתם, ע'. בסמוך לכך, ע' יצר קשר טלפוני עם א.ג. והתחנן בפניו שידאג לשחרורו, תוך שהוא מפרט על המכות והאיומים שהוא מקבל בשבי. לאחר ש-א.ג. השיג את הסכום המבוקש, נמסר לו קוד הזיהוי מהחוטפים, והמערער 2 התקשר אליו והורה לו להגיע לבית העסק. א.ג. הגיע עם

חבר, כשהמערער 2 הוביל אותו לחדר מבודד ושם בוצעה ההעברה. המערער 2 הודיע לחוטפים כי הכסף שולם, העביר להם את הסכום והעביר ל-א.ג את הטלפון לשוחח עם ע'. פעולות אלה לא גובו, נרשמו או דווחו כנדרש. בחלוף מספר ימים ע' שוחרר והוברח לישראל.

6. על פי עובדות האישום השני, זמן מה לפני האירועים המתוארים באישום הראשון, ו', חברו של א.ג, ביקש ממנו סיוע בתשלום דמי כופר עבור אחיו. א.ג שוחח עם המערער 1, מסר לו את הקוד, הגיע לבית העסק ומסר לידי המערער 1 סך של \$3,750. המערער 1 הודיע לחוטפים כי הסכום שולם והעביר אותו בהתאם למוסכם. פעולה זו לא גובתה או דווחה כנדרש. כעבור מספר ימים נמסר לו' כי עליו לשלם סכום נוסף של \$30,000.

7. על פי עובדות האישום השלישי, בראשית חודש פברואר 2012, ט.ס קיבל שיחה מאחיו, ק', שסיפר לו כי צריך לשלם סך של \$3,200 לשחרורו. ביום 14.2.2014 ט.ס קיבל שיחה בה נאמר לו להגיע עם הכסף לנקודת מפגש וכך הוא עשה. במעמד מסירת הכסף שוחח ט.ס עם ק'. כעבור שלושה ימים, החוטפים יצרו קשר עם ט.ס ודרשו סכום נוסף של \$33,000, איימו שאם לא ישלם הם יהרגו את ק' ונתנו ל-ק' לבכות לו בטלפון ולספר על תנאיו. בהמשך החוטפים ביררו אם ט.ס השיג את הכסף וציינו כי הם לא יסכימו לקבל פחות מסך של \$20,000, ומשסכום זה הושג, החוטפים נתנו לו את קוד הזיהוי. בהתאם, המערער 1 יצר קשר עם ט.ס אשר הזדהה בקוד, והורה לו להגיע לבית העסק. ט.ס הגיע עם שני חברים, ושם בחדר פנימי הוא העביר למערער 2 את הסכום. לאחר מכן המערער 2 הודיע לחוטפים כי הכסף שולם והעביר להם אותו. פעולה זו לא גובתה או דווחה כנדרש. למחרת התקשר ט.ס לחוטפים אשר דרשו סך נוסף של \$13,000. ט.ס חזר לבית העסק וביקש מהמערערים שישבו לו את הכסף או שיאפשרו לו לדבר עם אחיו. המערערים אמרו שהם רק מעבירים את הכסף ודחפו אותו מחוץ לבית העסק.

8. על פי עובדות האישום הרביעי, בסוף חודש מרץ 2012, קיבל ט' שיחה מאחותו ואשתו שסיפרו לו כי צריך לשלם סך של \$3,500 עבור כל אחת על מנת לשחררן, אחרת הן תרצחנה ואבריהן ימכרו. נציג החוטפים העביר ל-ט' את הקוד, ובהמשך המערער 2 יצר עמו קשר ותואם מיקום המפגש לשם התשלום. ט' הגיע

לבית העסק ושילם סך של \$7,000. המערער 2 יצר קשר עם החוטפים, דיווח שהכסף שולם, העביר להם אותו, ונתן ל-ט' את הטלפון לדבר עם אחותו ואשתו. פעולה זו בוצעה ללא כל גיבוי, רישום או דיווח. כעבור מספר ימים קיבל ט' שיחת טלפון מאחותו ואשתו בבכי, אשר סיפרו כי עליו לשלם עוד \$50,000 עבור כל אחת.

9. על פי עובדות האישום החמישי, ביום 3.4.2012, קיבל ק.ס שיחה מאחיו, ר.ס, אשר סיפר לו כי עליו לשלם סך של \$35,000 עבור שחרורו, ובהתאם הוא קיבל קוד זיהוי. ק.ס העביר למערער 2 את הסכום המבוקש וזה הודיע לחוטפים על כך. כמו כן, המערער 2 אמר לק.ס כי אם יישאל אודות העברת הכסף, עליו לציין שהכסף הועבר לקהיר ולא לסיני. העברת הכסף לא גובתה, נרשמה או דווחה. ביום 19.4.2012 החוטפים דרשו סכום נוסף של \$33,000, ובאותו יום ק.ס ביקש מהם ארכה להשגת הכסף. החוטפים נתנו לו חמישה ימים, ואיימו כי אם הוא לא יישלם הם יהרגו את ר.ס. מספר ימים לאחר מכן, החוטפים חזרו על דרישתם, והשמיעו ל-ק.ס את ר.ס בוכה ומפרט על תנאיו הקשים.

10. על פי עובדות האישום השישי והאחרון, במהלך התקופה שמיום קשירת הקשר כמתואר בחלק הכללי, ועד ליום 27.3.2012, קיבל המערער 1 סך של \$2,400,000 מאזרחים אריתראים וסודנים, בתדירות של שלוש-ארבע פעמים ביום, לצורך העברתם. המערער 1 נמנע מרישום קבלת הכספים והעברתם, וזאת מבלי שנרשם כנותן שירותי מטבע כדין.

כתב האישום הנוסף

11. נגד המערער 1 ואדם נוסף (להלן: הנאשם 2), אשר עבד עבור המערער 1, הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס להם את העבירות בהן הורשע המערער 1 כאמור לעיל. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בחודש ינואר 2012, כוחות הביטחון הבהירו למערער 1 ולנאשם 2 כי חלק מהעברות הכספיים המבוצעות על ידם הינן של כספי טרור ועליהם לוודא את מקור הכספים. בסמוך ליום 25.3.2012, בסים, פעיל בארגון החמא"ס, ביקש להעביר סך של \$100,000 לאדם המכונה "איברהים". בסים סיכם עם נאדי, החלפן הירדני, כי הוא ידאג להעברת הסכום לישראל ולהגעתו לידי איברהים. באותו יום פנה נאדי למערער 1 וביקש ממנו

להעביר את הסכום לאדם המכונה "אליעקובי". המערער יצר עמו קשר ואמר שיגיע לבית העסק לקבל את הכסף, אך אליעקובי ציין כי לא יוכל להגיע והציע שיגיע אליו לכפר קאסם. המערער 1 סירב ועדכן את נאדי אשר עדכן את בסיס. בשלב זה, פנה בסיס אל אדם בשם סלים אל ג'ועבה, ביקש ממנו לבצע את ההעברה וזה נעתר. סוכם כי אל ג'ועבה יצור קשר עם המערער 1, באמצעות קוד, לשם הסוואת ההעברה. הסיכום הובא לידיעת נאדי, אשר עדכן את המערער 1 על כך. אל ג'ועבה יצר קשר עם המערער 1, וסוכם כי הכסף יועבר לירושלים ושם הוא יקבלו מהנאשם 2. המערער 1 העביר את המידע לנאשם 2, ומסר לו את הכסף באמצעות אחיו. ההעברה בוצעה בין אל ג'ועבה לנאשם 2, והאחרון התקשר לקבל אישור מהמערער 1 להעברת הכסף. המערער 1 נמנע מלדווח על הכנסת הכסף לישראל.

בית המשפט המחוזי

הכרעת הדין

12. תחילה כפרו המערערים כפירה כללית בכתב האישום, הן במודעותם לקיומה של תופעת החטיפה והן במעשים המיוחסים להם. בית המשפט המחוזי דן באישומים בנפרד, כשהוא בוחן בכל אחד מהם ראשית את הפן הראייתי עובדתי, ושנית את הפן המשפטי.

13. אשר לאישום הראשון, הנוגע למערער 2 בלבד, בפן העובדתי בית המשפט המחוזי קיבל את גרסת המשיבה במלואה, אשר נשענה בעיקרה על גרסתם של א.ג. ו-ע', ודחה את גרסת הכפירה הכללית של המערער 2. בית המשפט תיאר בפירוט את גירסתו של א.ג., וקבע כי היא נותרה עקבית ואמינה, לרבות בחקירתו הנגדית. בית המשפט סבר כי על אף ש-א.ג. לא זכר שעות, פרטי מסלול, שמות וסכומים מדויקים, לא היה בכך כדי לפגום בגרסתו. צוין בהקשר זה כי העדות נמסרה מספר חודשים לאחר האירוע. עוד צוין, כי מרבית העדות נמסרה בשפה הטיגרית ותורגמה לבית המשפט, וידוע כי יש בכך קושי מובנה להערכת העדות. עם זאת, בית המשפט הצליח להתרשם מכנות דברי העד ומרצינותו, כמו גם מהיעדר כל אינטרס להפליל מי מהמערערים על לא עוול בכפם.

14. בית המשפט המחוזי סמך את קביעתו גם על פתק שנכתב בכתב ידו של א.ג. בסמוך למסירת הכסף, עליו צוינו כתובת בית העסק, תאריך הפגישה, הסכום ששולם ופרטי איש הקשר אשר אין חולק כי מדובר במערער 1. זאת ועוד, בית המשפט סמך את קביעתו על זיהוי המערערים על ידי א.ג. במסדר זיהוי שנערך להם. בית המשפט קיבל בחלקה את טענת המערער 2 כי ניתן היה לזהותו על סמך היכרות מוקדמת בשל מעמדו המוכר, אך קבע כי אין בכך להעיד כי אכן כך ארע בפועל. טענה נוספת הועלתה נגד משקלו של מסדר הזיהוי, והיא כי המסדר נערך בהעדרו של נציג מטעם מי מהמערערים. טענה זו נדחתה, שכן נעשה ניסיון לזמן את בא כוחם, אשר מסר כי לא יוכל להתייצב. כמו כן צוין, כי המסדר תועד בתיעוד חזותי המאפשר בקרה מאוחרת על אופן ניהולו. בית המשפט קבע, לאחר צפייה בקלטת המסדר, כי לא נפל פגם באופן עריכתו.

15. בנוסף לעדותו של א.ג., לפתק שנכתב בזמן אמת ולמסדר הזיהוי, התייחס בית המשפט לעדותו המצמררת של ע', אודות הזוועות שהוא עבר בשבי ועל האופן שבו נפדו החטופים.

16. מנגד, כאמור, גרסת המערער 2 הייתה כי לא היו דברים מעולם, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. המערער 2 טען כי כל העברות הכספיים שהוא מבצע מתועדות במחשב, וכי "אין מצב" שהוא קיבל כסף מעובדים זרים לשם העברתם לארץ כלשהי. בהתחלה הוא טען כי אביו, המערער 1, כלל לא עובד בבית העסק, ובהמשך הוא טען כי ייתכן שהוא בודק דולרים בעסק. על אף שהוא אומת עם מחקרי תקשורת, לפיהם הוא ערך שיחות עם מספרי הטלפון של החוטפים, הכחיש המערער 2 כל קשר עם גורמים בסיני. כמו כן, המערער 2 טען כי אינו זוכר אף אחד מהמתלוננים. בית המשפט מצא בגרסתו חסרים, פערי זיכרון וניסיון הרחקה עצמית בולט, וקבע כי הוא נותן אמון מלא בגרסתו של א.ג.

17. חיזוק משמעותי שמצא בית המשפט המחוזי למארג הראיתי באישום זה, היה בדמיון הרב בין המעשים מושא כלל האישומים. אף שמדובר בסיפורים שונים, יסודותיהם היו זהים לגמרי.

18. אשר לפנ המשפטי של האישום הראשון, זיכה בית המשפט המחוזי את המערער 2 מעבירת הסיוע. נקבע כי יסודותיה העובדתיים של העבירה מתקיימים, שכן במעשיו הוא העביר כספים לחוטפים ובכך סייע בצורה אקטיבית למעשה החטיפה עצמו. עם זאת נקבע, כי לא קיימת אינדיקציה קונקרטית למודעותו של המערער 2 באשר לעצם החטיפה, במועד הרלבנטי לאישום זה. בית המשפט ציין כי בהחלט ייתכן שהעברת הכספים התרחשה עוד קודם לגיבוש המודעות אשר תיוחס לו בהמשך במסגרת אישומים 4-5. גם בעבירת הקשר זוכה המערער 2, שכן, על אף שהמערער 1 אישר בעדותו את דבר הקשר בינו לבין החוטפים, לא נמצאה בעדותו, וכמובן שלא בעדות המערער 2, כי גם הוא היה בן הקושרים. כך גם בראיות שהובאו מטעם המשיבה לא הוברר אל נכון בין מי בדיוק נקשר הקשר.

19. אשר לעבירות הכלכליות באישום זה, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער 2 בעבירות לפי סעיפים 3(ב) ו-10 לחוק איסור הלבנת הון. שכן, לא היה ספק כי חלה על נותן שירותי מטבע חוות דיווח בשעת העברת כספים לחו"ל. כמו כן נקבע, כי בהיעדר ניהול פנקס חשבונות במטרה להתחמק מתשלום מס, המערער 2, אשר הינו בעל העסק והרישיון למתן שירותי מטבע, מורשע בעבירה לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה.

20. אשר לאישום השני, הנוגע למערער 1 בלבד, בפנ העובדתי, בדומה לאישום הראשון, בית המשפט המחוזי קיבל את גרסתו של א.ג. ומצא כי היא כנה ואותנטית, על אף אותם קשיי תרגום והבנה. כמו כן, גם באשר להתרחשות האירועים באישום זה, נמצא חיזוק במסדר הזיהוי, במהלכו זיהה א.ג. בוודאות את המערער 1. זאת ועוד, גם במהלך עימות שנערך בין א.ג. לבין המערער 1 – עמד א.ג. על כך שהמערער 1 הוא זה שקיבל מידיו את הכסף. לכך מצטרפים מחקרי תקשורת שנערכו לטלפונים של המערער 1, אשר מעידים כי נערכו למעלה מ-30 שיחות בינו לבין החוטפים.

21. מעבר לעדותו של א.ג., מסדר הזיהוי ומחקרי התקשורת, גם בהודעותיו ובעדותו של המערער 1 לא נשללה על ידו האפשרות להתרחשות האירועים כפי שתוארו על ידי א.ג. תחילה המערער 1 טען כי כלל אינו עובד בבית העסק, אך לאחר שהוטח כלפיו כי יש הטוענים שהוא קיבל כסף מידיהם בבית העסק, הוא

שינה את גרסתו והודה כי לפעמים הוא עזר למערער 2. כן הוא ציין, כי מדי חודש הוא מקבל כסף מלקוחות סודנים או אריתראים, ומעביר את הכספים לדובאי, לירדן או למצרים. עוד הוא הודה, כי לא נהג להנפיק קבלות על כך. גם גרסתו כי אינו מקבל את הכספים למטרת העברת אנשים לישראל לא החזיקה הרבה, ובהמשך הוא הודה כי נוצר קשר בינו לבין נאדי, אשר הוסכם ביניהם כי המערער יקבל כספים מאנשים, יעבירם לנאדי, אשר יעבירם לסיני.

22. בעניין הידיעה לאן הכספים הועברו, אישר המערער 1 כי הוא יודע שהכספים שולמו עבור העברת בני משפחה מסודן או אריתריאה לישראל. כמו כן, אף שתחילה הוא התחמק, ניכר היה כי הוא מודע לכך שכניסת הפליטים דרך סיני נעשית בניגוד לדין. על אף שהוא אישר זאת פוזיטיבית וחד משמעית, בהמשך הוא חזר בו מדבריו וטען כי פעל כדין וסבר שהכספים מועברים עבור משרד נסיעות.

23. יצוין כי חלק מעדותו של המערער 1 נמסרה בדלתיים סגורות מטעמים שאין לפרט אשר קשורים לביטחון המדינה. עם זאת, בית המשפט המחוזי קבע כי אין בהם כדי להשפיע על האישומים נגדו. בחקירתו הנגדית בית המשפט התרשם כי הוא מתחמק ונותן תשובות כלליות שאינן מן העניין. בסופו של דבר, קבע בית המשפט המחוזי כי גרסתו של א.ג. עדיפה עליו, וכי הוא מעדיף את הדברים שאמר המערער 1 בחקירתו במשטרה על פני עדותו בפניו.

24. בפן המשפטי קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות די והותר ראיות לעניין מעורבותו של המערער 1 בקשר, ועל כן הרשיעו בעבירה זו. בית המשפט שקל את גרסתו של המערער 1 בדבר הקשר עם נאדי וכן את מודעותו, לכל הפחות בעצימת עיניים בחזקה, כי מדובר בכספים עבור הסתננות פליטים לישראל. אשר לעבירות הכלכליות, בדומה לשנקבע בעניין המערער 2 באישום הראשון, אין חולק שגם על המערער 1 חלה חובת דיווח שהופרה, ועל כן הוא הורשע בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון. כמו כן, בהיעדר ניהול פנקס חשבונות במטרה להתחמק מתשלום מס, הורשע המערער 1 בעבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה.

25. אשר לאישום השלישי, הנוגע לשני המערערים, בפן העובדתי, בית המשפט המחוזי קיבל את עדותו של ט.א, אשר נותרה איתנה ועקבית גם במהלך חקירתו

הנגדית, על אף שאלות חוזרות ונשנות בעניינים פריפריאליים גרידא. בית המשפט דחה טענה לפיה ט.א מעליל לשווא על המערערים. לשלמות התמונה צוין, כי לאחר שהוצא פלט השיחות מהמכשיר הנייד של ט.א והוברר כי מספרו של המערער 2 לא נמצא שם, הוא זומן לעדות בשנית. משנשאל על כך, הוא עמד על גרסתו וציין כי ייתכן שהמערער 2 התקשר למספר טלפון של החבר שליווה אותו במהלך מסירת הכספים, ומכל מקום הוא בטוח בזיהוי המערערים. בית המשפט ראה בכך הסבר מקובל, קל וחומר שעה שבא כוח המערערים לא ביקש לבצע מחקר תקשורת למספר הטלפון של החבר על מנת להפריך את הטענה.

26. חיזוקים לגרסתו של ט.א נמצאו במסדר הזיהוי בו הוא זיהה את המערערים; במה שהתרחש במהלך ההובלה וההצבעה; וכן בדו"ח עימות בין ט.א למערער 1. כמו כן, גרסתו של ט.א באשר למסירת הכספים, כמו גם ביחס לאירוע החטיפה בכללותו, אושרה גם בעדותם של שני חבריו אשר ליוו אותו. בא כוח המערערים סבר כי קיימות סתירות בין הגרסאות של החברים ושל ט.א, אך בית המשפט קבע כי אין באי הדיוקים שנמצאו כדי לקעקע את מהימנות גרסתם. שכן, למעט אי דיוקים בפרטים שנוגעים לשולי הגרסה, תיארו השלושה את מעשיהם המשותפים ביום האירוע בצורה דומה, עקבית ומלאה. כן צוין, כי העדויות נמסרו כשנה לאחר האירוע, וכי עדים, כבני אנוש, טועים בדבריהם לא אחת מכל מיני סיבות.

27. בדומה לאישום השני, בית המשפט המחוזי לא קיבל את גרסת הכפירה הכללית של המערער 2, אשר חזר וטען כי מעולם לא פגש במי מהמתלוננים וכי מקור דבריהם בעלילה מרושעת אותה טוו מתחריו. לצד זאת, המערער 1 טען כי אינו זוכר את האירוע המתואר, אף שאישר כי ייתכן שט.א הגיע לבית העסק. על כל האמור, בית המשפט קיבל את גרסת המשיבה במלואה.

28. אשר לפן המשפטי, קבע בית המשפט המחוזי כי גם בנקודת הזמן הרלבנטית לאישום השלישי, המערער 2 זכאי ליהנות מהספק הסביר בדבר עבירת הסיוע. אמנם לאחר העברת הכספים אמר ט.א כי "אח שלי לא נמצא בחיים. עד שאני יודע איפה אח שלי תחזירו לי את הכסף", אולם, לא ניתנה על כך תשובה קונקרטית על ידי מי מהמערערים, ולכן בית המשפט סבר כי אין די בכך כדי להרשיעו. בעניין

עבירת הקשר, על פי מכלול העדויות שהובאו, לרבות זו של המערער 1, קבע בית המשפט כי המערער 1 מורשע בעבירה זו. כמו כן, לא נמצא כי קיימות די ראיות להרשעת המערער 2 בעבירה זו.

29. בדבר העבירות הכלכליות באישום זה, בדומה לאישומים הקודמים, המערער 2 הורשע בעבירה הקבועה בסעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון בגין הכסף שהועבר לו על ידי ט.א., אך לא הונחה תשתית ראייתית כלשהי לגבי המערער 1 בעבירה זו. אשר לעבירות על פי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה, נקבע כי משעה שהכספים נתקבלו על ידי המערער 2 בלבד, והוא בעל הרישיון למתן שירותי מטבע, רק הוא מורשע בעבירות אלה.

30. בפן העובדתי של האישום הרביעי, הנוגע למערער 2 בלבד, בדומה לאישומים הקודמים, בית המשפט המחוזי קבע כי גרסתו של ט' ברורה ומלאה, וזו משתלבת עם שאר הראיות שהובאו בהקשר זה: זיהוי במסדר זיהוי; עימות מול המערער 2; מציאת מספרי הטלפון של החוטפים ושל המערער 2 בזיכרונות המכשיר הנייד של ט'; הקלטת שיחה שנכנסה מאחותו של ט' במעמד החקירה; וכן הודעותיהן במשטרה של אחותו וחברתו, ואף עדותה של אחת מהן בבית המשפט. כמו כן, בית המשפט דחה שוב את גרסת הכפירה הכללית של המערער 2.

31. בפן המשפטי של אישום זה, בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמערער 2 אמר ל-ט' כי "ברגע ששולח את הכסף אני לא אחראי שאחותך או חברה שלך יוצאים משמה.. אם אחותך או חברה שלך לא ישוחררו אני לא מחזיר לך את הכסף". בית המשפט למד מכך כי מודעותו של המערער 2 לכך שהכספים שולמו כדמי כופר עבור חטיפה, היא ברורה. משכך, באישום זה הרשיע בית המשפט את המערער 2 בעבירת הסיוע. אשר לעבירות הכלכליות, בהתאם לניתוח המשפטי באישומים הקודמים, המערער 2 הורשע בעבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון ובעבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה.

32. גם האישום החמישי נוגע למערער 2 בלבד, ובפן העובדתי שלו נקבע כי עדותו של ק.ס מהימנה, לרבות בחקירתו הנגדית אשר התמקדה בדברים שוליים. לעדותו נמצאו חיזוקים רבים: פלט שיחות טלפון המוכיח בבירור כי בין ק.ס.

לחוטפים ובין ק.ס למערער 2 התקיימה תקשורת ענפה; צילומי האבטחה של בית העסק מעידים כי המערער 2 פגש את ק.ס ואדם נוסף מול בית העסק; השתתפותו של ק.ס בהובלה והצבעה על המקום; וכן זיהוי המערער 2 במסדר זיהוי תמונות. בית המשפט המחוזי ציין בהקשר זה שוב, כי הדמיון העולה בין כלל המקרים מהווה חיזוק גם כן. צוין כי בשום שלב לא עלתה כל טענה להיכרות מוקדמת בין המתלוננים השונים, ועל כן הסיכוי לטוויית עלילת שקר כה נרחבת הינו קלוש עד מאוד. אל מול כל אלה עמדה גרסת הכפירה הכללית של המערער 2, אשר נדחתה פעם נוספת.

33. בפן המשפטי של אישום זה, בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמערער 2 אמר ל-ק.ס כי "אם יקרה לו דבר אני לא אחראי.. אם לאח שלך יקרה לו משהו. אני לא אחראי על זה.. ברגע שהוא קיבל את הכסף". מכך הסיק בית המשפט את מודעותו של המערער 2 לגבי מערך החטיפה. על כן, הרשיע בית המשפט את המערער 2 באותן עבירות בהן הוא הורשע באישום הרביעי.

34. האישום הששי והאחרון רלבנטי למערער 1 בלבד, ובפן העובדתי ביקשה המשיבה להתבסס על הודעותיו ועדותו בלבד. בית המשפט המחוזי פירט אודות הודעותיו ועדותו, ומצא כי המערער 1 אישר בעצמו כי בין השנים 2011-2012 הוא קיבל סכומי כסף שונים מעובדים זרים מבלי להנפיק על כך קבלות או לתעד את הסכומים. צוין כי המערער 1 טען שמדובר בהעברה חוקית, שכן הוא היה אוגר את הכספים ומעבירם במרוכז לאדם ברמאללה אשר היה מנפיק עליהם קבלות, אך לא הובאה כל ראיה בנוגע לכך, וממילא היה עליו לתעד את ההעברות בעצמו. בית המשפט מצא כי גרסתו של המערער 1 לא נותרה עקבית, והתייחס לכך שרואה החשבון שלו לא הובא לעדות, אף שהיה יכול לתרום לגרסתו ככל שהיה בה דברים.

35. טענת ההגנה היחידה שהועלתה בהקשר לאישום זה הייתה כי המערער 1 קיבל את הכספים כחלק משירות שנתן לגורמי הביטחון, וממילא היה פטור מלדווח אודות ההכנסות. אולם, בית המשפט המחוזי קבע כי הסבר זה אינו עולה בקנה אחד עם האמור בעדות המערער 1 עצמו בבית המשפט, לפיה אותו גורם בשירות הביטחון לא היה מודע להעברות הכספים הקשורים לאריתראים או לסודנים. כמו

כן צוין, כי המערער הודה שלא קיבל אישור מאותו גורם שלא לדווח לרשויות המס אודות הכנסותיו, ואף לא לרשות הלבנת הון. בית המשפט קבע כי די בדברים אלה לשם דחיית טענת ההגנה שהועלתה.

36. בבחינת הפן המשפטי של האישום הששי, קבע בית המשפט המחוזי כי שעה שהמערער 1 נמנע מלתעד את ענייני הכספים ללא הסבר מספק, מתקיימים יסודותיהם העובדתיים והנפשיים של העבירות לפי סעיפים 216(5) ו-220(5) לפקודה. באשר להיקף ומספר העבירות, צוין כי אין ספק שהמעשים בוצעו פעמים רבות, אולם שעה שכתב האישום מייחס למערער 1 עבירה אחת בלבד בכל הקשר, ומכיוון שהוא לא נקב במספר מדויק של מקרים בהם נמנע מלדווח, קבע בית המשפט כי המערער 1 אשם בעבירה אחת בלבד של אי קיום דרישות ובעבירה אחת של מרמה, עורמה ותחבולה. זאת ועוד, המערער 1 הורשע בעבירה לפי סעיף 111ב לחוק איסור הלבנת הון בגין מספר רב של מקרים.

גזר הדין

37. תחילה בית המשפט ציין כי כאשר אדם מורשע במספר עבירות במסגרת מספר אירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע. אולם, בשל הדמיון הרב בין האישומים, קבע בית המשפט כי תחילה ייקבעו מתחמי עונש הולמים באישומים הרלבנטיים השונים ולבסוף ייגזר עונש כולל מתוך אותם מתחמים. בשל סוגיה שהועלתה ונשמעה בדלתיים סגורות בעניין המערער 1, הדיון בגזר דינם של המערערים הופרד, כאשר בית המשפט התחיל בדינו של המערער 2.

גזר הדין – המערער 2

38. אשר לאישום הראשון, קבע בית המשפט המחוזי כי בעבירות המס הערכים החברתיים המוגנים הם הפגיעה בקופה הציבורית והשוויון בנטל המס, ובעבירות הלבנת ההון הם שמירה על הפרדה בין כספים שהגיעו ממקור חוקי לכאלה שהגיעו ממקור עברייני ומניעת הפקת רווחים ממעשי עבירה. בית המשפט קבע כי באישום זה, מעשי המערער 2 לא פגעו בערכים אלה באופן מיוחד. שכן, אין מדובר בכספים "שחורים" הזקוקים ל"הלבנה", אך ניתן לומר כי מדובר בכספים "לבנים" שעברו "השחרה". לעניין זה עמד בית המשפט על ההבחנה שבין עבירה

לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון (הנוגע לביצוע פעולות בכספי עבירה) לבין עבירה לפי סעיף 3(ב) לחוק איסור הלבנת הון (הנוגע לביצוע פעולות בכספים חוקיים אך ללא דיווח), בעוד שהאחרונה היא הרלבנטית למערער 2 (להרחבה על ההבחנה בין תתי הסעיפים ראו: בש"פ 1542/02 מדינת ישראל נ' טובה אדר, פ"ד נח(3) 613, 620 (2004)).

39. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, קבע בית המשפט המחוזי כי העובדה שהמערער 2 ידע שהכספים מועברים למטרה עבריינית כלשהי, צריכה להילקח בחשבון, אך אין בכך כדי להפוך את שיקולי הענישה בעבירת הסיוע למאוד רלבנטיים במסגרת הדיון באישום זה. בית המשפט התייחס לסכום שהתקבל באישום זה, סך של \$45,000, אך ציין כי רק אחוז מסוים מתוכו התקבל כהכנסה אותה העלים המערער 2. כן צוין, כי סכום זה לא נטען ולא נדון, ובהתאם לדברי באי כוח הצדדים ניכר כי עבירות המס הן שוליות בעניין המערער 2.

40. זאת ועוד, על אף ההבחנה בין סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון, קבע בית המשפט המחוזי כי נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על חומרה יתרה במעשי המערער 2, אשר משווה להם אופי הדומה ביותר לעבירה על פי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון. כן נשקלה לחומרה העובדה שהמעשים בוצעו בגדר עיסוקו המקצועי המוכר כנותן שירותי מטבע. עוד נשקל כי מעשיו אופיינו בתחכום ותכנון רבים.

41. אשר למתחם העונש ההולם, בית המשפט המחוזי ציין כי נסיבותיו המיוחדות של תיק זה אינן מאפשרות לגזור גזירה שווה מתוך פסקי דין קודמים, וקבע כי המתחם נע בין ששה ל-12 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים.

42. אשר לאישום השלישי, בית המשפט המחוזי קבע כי הדיון באישום הראשון נכון גם לאישום זה, שעה שבאישום השלישי העביר המערער 2 סכום של \$20,000. בית המשפט לא מצא כי ההבדל בסכום המועבר מצדיק הפחתה בקביעת מתחם העונש ההולם, ולפיכך גם באישום השלישי נקבע כי הוא נע בין ששה ל-12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

43. באישום הרביעי נקבע כי הערכים החברתיים המוגנים בעבירת הסיוע הם בסיסיים ביותר – שלמות הגוף והנפש וכל החירויות להם זכאי האדם מרגע לידתו. בית המשפט המחוזי ציין כי המקרה שלפניו מדגים את מלוא חומרתה של עבירת החטיפה לשם סחיטה. בית המשפט היה ער לכך שהמערער 2 לא ביצע את המעשים הקשים והורשע אך בעבירת סיוע, אך קבע כי מדובר בפגיעה עקיפה.

44. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, קבע בית המשפט המחוזי כי המאפיין העיקרי המשווה למעשים את חומרתם הוא הנזק הממשי והפוטנציאלי ממעשי המערער 2. מעשיו תרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה ולהשלמתן, ובכך מתבטא נזקם. צוין כי העובדה שלמערער 2 לא הייתה שליטה על מעשי החוטפים אינה משליכה על חומרת מעשיו כמסייע. כן צוין, כי המערער 2 לא פעל מתוך מחויבות מוסרית לחטופים או לנסחטים, אלא מתוך בצע כסף. בית המשפט התייחס גם לכך שעולה תחושה של אכזריות ממעשיו, המתבטאת באדישות קיצונית לגורל החטופים.

45. גם באישום זה התקשה בית המשפט המחוזי להקיש מתיקים קודמים בעניין מדיניות הענישה הנוהגת, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שלוש לשש שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

46. בית המשפט המחוזי קבע כי בשל הדמיון הרב, מתחם העונש ההולם באישום החמישי יהא זהה לזה שנקבע באישום הרביעי.

47. בבואו לקבוע את העונש המתאים בתוך המתחם, קבע בית המשפט המחוזי כי מאחר שהמעשים בכל האירועים בוצעו כחלק מדרך פעולה קבועה, ייגזר על המערער 2 עונש כולל אחד. בית המשפט התייחס לכך שהמערער 2 נעדר עבר פלילי; לפגיעה בו ובמשפחתו; ולנזק הכלכלי שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירה. מנגד שקל בית המשפט את העובדה שהמערער 2 לא שיתף פעולה; לא לקח אחריות מלאה על מעשיו; לא הסיר את מחדליו או החל בתהליך הסדר תשלומים לכיסוי חובותיו ולתיקון נזקי העבירה; ואת הצורך בהרתעה. על כן, גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המערער 2 כמפורט בפסקה 1.

48. בדומה לדיון בעניינו של המערער 2, בית המשפט המחוזי דן באישומים הרלבנטיים למערער 1 על פי סדרם.

49. אשר לאישום השני, הערכים המוגנים שנפגעו בעבירות המס והלבנת ההון צוינו לעיל בפסקה 38. לכך מתווספים הערכים המוגנים בעבירת הקשר, והם פגיעה בערך החברתי המבקש למנוע את חבירתם של עבריינים פוטנציאליים ומניעת הכנה ותכנון של עבירות מתוחכמות הדורשות שיתוף פעולה. בעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, צוין כי הסכום שהמערער 1 קיבל הוא לא משמעותי, סך של \$3,750, ואף המשיבה התייחסה לעבירות המסים רק במסגרת האישום השני. אשר לעבירות הלבנת ההון, יוחסה למערער 1 חומרה יתרה על כך שביצע את מעשיו במסגרת עסק למתן שירותי מטבע, וזאת בידיעה כי הם מועברים למטרת פשיעה. כן התייחס בית המשפט לכך שעבירת הקשר מצביעה על תכנון שקדם לעבירה, ועל חלקו היחסי של המערער 1 בכלל המסכת העבריינית. כן הושם לב לכך שמניעיו היו כלכליים.

50. גם בעניין זה נקבע כי מדובר במקרה ראשון מסוגו, אך בית המשפט למד מגזר דינו של המערער 2 בדבר מדיניות הענישה הראויה, וקבע כי מתחם העונש ההולם באישום השני נע בין שמונה ל-14 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

51. באישום השלישי ביחס למערער 1, בו הוא הורשע רק בגין עבירת הקשר אשר ערכיה הנפגעים צוינו לעיל, התייחס בית המשפט המחוזי לכך שאין מדובר בעבירה קלת ערך. בית המשפט ראה לנכון לבחון את מעשי המערער 1 מנקודת המבט של ידיעתו בעת ביצוע המעשים, וקבע כי הם נעשו מתוך מניע של בצע כסף בידיעה כי מדובר בקשר שיוביל לכניסה בלתי חוקית לישראל. בית המשפט התייחס לכך שהנזק שנגרם ממעשיו הוא אך הכנסת פליטים או מהגרי עבודה, ולא גורמים המהווים סיכון בטחוני.

52. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ציין בית המשפט המחוזי כי מאחר שעבירת הקשר מבוצעת בדרך כלל לצד עבירות נוספות, מרבית הפסיקה בנושא

אינה רלבנטית. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין ארבעה לעשרה חודשי מאסר בפועל עם אפשרות לעונש נלווה.

53. בעניין האישום הששי, צוין כי הערכים המוגנים בעבירות המס הם כפי שצוינו לעיל בפסקה 38, והערך החברתי המוגן בעבירת העיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישום קשור בטבורו לערכים המוגנים בעבירות הלבנת ההון ונועד לאפשר לרשויות לפקח על פעולות העברת כספים.

54. בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה צוין, כי המשיבה התייחסה להיקף פעילות עסקית שגוי של המערער 1, וכי יש לייחס לו את הגרסה המקלה עמו העולה מהראיות בתיק, וכי מדובר בסדר גודל של מאות אלפי דולרים ולא של מיליונים. כן צוין, כי גם בהיקף זה מדובר בפגיעה משמעותית בקופה הציבורית ובערך השוויון. בית המשפט המחוזי התייחס גם לכך שהמערער 1 טרם החל בהליך של הסדרת המחדלים ותיקון הנזק שנגרם ולכך שקיים נזק פוטנציאלי מעיסוקו במתן שירותי מטבע ללא רישום. בית המשפט למד על הנזק הפוטנציאלי על סמך הסכום שהועבר בכתב האישום הנוסף, אך קבע כי אין בכך כדי לייחס למערער 1 אחריות כפולה.

55. בדבר מדיניות הענישה הנוהגת, בית המשפט סבר כי המקרים שהציגה המשיבה אינם רלבנטיים לעניין המערער 1, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-20 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

56. אשר לכתב האישום הנוסף, נקבע כי הערך החברתי המוגן הוא חיזוק המלחמה בטרור בפן הכלכלי, וצוין כי במדינתנו מדובר במאמץ חשוב מאין כמותו. בית המשפט המחוזי קבע כי המערער 1 פגע בערך במידה רבה. בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה התייחס בית המשפט לכך שהסכום שהועבר הוא \$100,000, וזאת על אף שהמערער 1 קיבל התרעה כי מדובר בכספי טרור, ולכך שהנזק הפוטנציאלי ממעשיו הוא רב. יחד עם זאת, נשקלו לקולה הדברים שהובאו בפני בית המשפט במעמד צד אחד בדלתיים סגורות. בית המשפט ציין כי בדברים יש כדי לשפוך אור על רקע מעשיו, אך אין בהם כדי לאיין את חומרת המעשים הקונקרטיים. כמו כן, נשקלה העובדה כי המעשים בוצעו ממניע כלכלי בלבד.

57. בבחינת מדיניות ענישה הנוהגת, בית המשפט המחוזי התייחס לעונשים שנגזרו על הגורמים המעורבים בפרשה, אך צוין כי מעשי הנאשם 2 היו טכניים בלבד, בעוד שהמערער 1 נושא באחריות העיקרית כמתכנן וכבעל העסק. כן התייחס בית המשפט לעונש שהוטל על ג'ועבה – ארבע שנות מאסר – בשים לב לנסיבותיו השונות. בית המשפט ציין כי מדיניות הענישה בגין עבירות לפי חוק איסור מימון טרור נעה בין שנת מאסר בפועל לארבע שנות מאסר. משכך, נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-42 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

58. בגזירת העונש המתאים בתוך המתחם, התייחס בית המשפט המחוזי לכך שהמערער 1 נעדר עבר פלילי ולפגיעה במשפחתו, לרבות בילדתו שהינה בעלת צרכים מיוחדים. מנגד, נלקח בחשבון שיקול ההרתעה.

59. על כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי העונש ההולם למערער 1 נמצא במרכז המתחמים עם נטייה לחלקם התחתון, באופן הבא: באישום השני – 10 חודשי מאסר; באישום השלישי – ששה חודשי מאסר לריצוי בפועל; באישום הששי – 24 חודשי מאסר; ובכתב האישום הנוסף – 24 חודשי מאסר בפועל. כאמור לעיל, עונשו של המערער 1 נגזר חלקו במצטבר וחלקו בחופף.

הערעור

טענות המערערים

60. למערערים מספר טענות אשר יובאו להלן. הראשונה – לעמדתם, לא ניתן היה להרשיע את המערער 2 בעבירת הסיוע בהיותה עבירת חוץ ובהיעדר אישור מהיועץ המשפטי לממשלה (כנדרש בסעיף 9(ב) לחוק העונשין). שכן, הסיוע כשלעצמו, יהא אשר יהא היקפו, אינו בא בגדרי הגדרת "מקצת העבירה" בסעיף 7 לחוק העונשין, שכן ה"מקצת" צריך להיות חלק מן היסוד העובדתי של אותה עבירה. כן הם טוענים בהקשר זה, כי זיכוי המערער מעבירת הקשר מוסיפה לכך שלא ניתן לבסס נגדו הרשעה בגין עבירת הסיוע.

61. הטענה השנייה מפי המערערים היא כי לא ניתן היה להרשיע את המערער 1 בעבירת הקשר, שכן, עוד בכתב האישום לא ברור מהו הפשע אליו מתייחסת קשירת הקשר – האם מדובר בחטיפה או שמא בהסתננות של קרבנות החטיפה. כמו

כן, לטענתם המסד הראייתי לעבירה זו קלוש, וממילא כשפשע נעשה מחוץ למדינה טעונה הוכחה שהוא מהווה עבירה לפי דיני אותו מקום.

62. לטענתם השלישית של המערערים, זיכויים בעבירות שונות חותר תחת הרשעתם בעבירות אחרות. לשיטתם, זיכוי המערער 2 מעבירת הקשר משליך ישירות על מידת היסוד הנפשי בעבירת הסיוע. בדומה, הרשעת המערער 1 בעבירת הקשר מבלי להרשיעו בעבירת הסיוע תמוהה גם היא. כן הם טוענים, כי אין זה הגיוני שהמערער 2 נמצא כמבצע פעולות הלבנת הון כחלק מתכנית של תשלום דמי כופר, בעוד שאביו, שותפו המערער 1, ביצע את אותן הפעולות אך כחלק מתכנית של הכנסת פליטים לישראל באופן לא חוקי.

63. בטענתם הדביעית מלינים המערערים נגד קביעת ממצאים והסקת מסקנות מסוימים. לעמדתם, בהרשעת המערער 1 בעבירת הקשר, במסגרת האישום השני בית המשפט המחוזי הסתמך על הודאת המערער 1 במערכת יחסים עסקית עם נאדי, אך אין בכך משום ראייה למודעותו לבעייתיות שבהעברת הכספים. כמו כן, בממצאים שעלו ממחקרי התקשורת, לא ידוע מי יזם את השיחות בין המערער 1 לחטופים. אשר לאישום השלישי, טוענים המערערים כי בית המשפט התבסס בעיקר על הודאת המערער 1, בעוד שהוא לא הודה בקשר פלילי אלא רק בקשר עסקי.

64. עוד במסגרת טענות אלו, סבורים המערערים כי בעניין הרשעת המערער 2 בעבירת הסיוע, לא ניתן היה להסתמך על מסדר הזיהוי לנוכח הפגמים שנפלו בו. כן הם טוענים, כי מבחינת דיני הראיות, מסדר זיהוי לא יכול לשמש כמעין "סיוע עצמי" לעדות של עד, והוא הדין ביחס לעדויות החטופים אשר הובאו ללא כל נגיעה למערערים עצמם. באופן קונקרטי טוענים המערערים, כי באישום הרביעי לא היה מקום לייחס למערער 2 מודעות לעובדה שהכספים שולמו כדמי כופר, רק על סמך עדות יחידה של ט'. כן הם טוענים, כי באישום החמישי האדם שליווה את ק.ס לא זומן לעדות באופן לא ברור. המערערים מוסיפים כי יש להיזהר מהעדויות שניתנו מבעד למחסומי שפה ותרבות, ובכלל משרשרת המסירה והתרגום אשר מעידים על יכולת קליטה בעייתית.

65. טענתם החמישית של המערערים נוגעת להרשעתם בעבירות הכלכליות. לשיטתם, המסכת הראייתית שהונחה בעבירות אלה דלה ואינה מספקת. שכן, בכולן מדובר בעדות יחידה ללא ראיות מחזקות. כמו כן הם מציינים, כי שגה בית המשפט המחוזי כשקבע כי הם מוחזקים כמי שהתכוונו להונות, ומשלא הובאה ראיה לסתירה, לא מתעורר ספק בעניינם. שכן, לטענתם, לא היה ביכולתם להפריך טענות אלו אף אם רצו בכך, שכן הם כפרו לחלוטין בהיכרותם עם העדים. לעמדתם, נטל השכנוע צריך להיות על כתפי המשיבה, אף כשמדובר ביסוד שלילי של אי מסירת עדכון של פרט החייב בדיווח.

66. הטענה השישית מופנית כלפי גזרי הדין של המערערים. בעניין המערער 2 הם טוענים, כי הקביעות שמעשו הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה הן מחמירות שלא לצורך בעבירת הסיוע בלבד. עוד הם טוענים, כי משנקבע שבעבירות הכלכליות אין המדובר בהלבנת הון במובנה הקלאסי, יש להקל בעונשם, קל וחומר לנוכח ההבדל בין סעיפים 3(א) ו-3(ב) לחוק איסור הלבנת הון.

67. בעניין כתב האישום הנוסף נטען, כי בית המשפט המחוזי החמיר יתר על המידה עם המערער 1, שכן הוא הצליח להוכיח בדלתיים סגורות כי הדברים נעשו באופן המקרה במידה מסוימת את חומרת המעשים. המערערים מציינים כי הקביעה שהמערער 1 היה המתכנן אינה עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום הנוסף. עוד בהקשר זה, לעמדתם מתחם העונש שנקבע אינו הולם, והוא נשען על פסיקה שאינה רלבנטית.

68. לבסוף מציינים המערערים נסיבות נוספות לקולה אשר לשיטתם לא ניתן להן משקל מספק, והן: עברם הנקי; הרעה במצבם הכלכלי; הפגיעה במשפחותיהם; הבעיות הבריאותיות של המערער 1 ושל ילדיו; זיכויים בחלק משמעותי של העבירות; וטענת הביטחון שהועלתה בהקשר של המערער 1. על כל האמור, סבורים המערערים כי יש לזכותם במיוחס להם, ולחילופין להקל בעונשם באופן משמעותי, בפרט בעניינו של המערער 1.

טענות המשיבה

69. ביחס לטענת המערערים הראשונה, בדבר הרשעת המערער 2 בעבירת הסיוע, טוענת המשיבה כי משהיסוד העובדתי בעבירת הסיוע התקיים במלואו בישראל לא מתעורר קושי. המשיבה מציינת כי די בכך שמי מהשותפים ביצע את היסוד העובדתי של חלקו שלו בשטח ישראל, והמקרה נמצא בסמכותו של בית המשפט לדון בעבירה על כל שותפיה. בענייננו, מאחר שהמערער 2 ביצע את כל חלקו בישראל, חלה סמכות שיפוט טריטוריאלית של בית המשפט בישראל. עוד בעניין זה מזכירה המשיבה כי גרסת המערער 2 הייתה גרסת כפירה כללית, ומולה עמדו עדויותיהם של ט' ושל ק.ס אשר נמצאו מהימנות ואיתנות לכל אורכן.

70. המשיבה טוענת עוד, כי עדותו של ט' במסגרת האישום הרביעי מגלמת מהלך עובדתי החוזר על עצמו באישומים הראשון והחמישי, ובאופן חלקי אף במסגרת האישום השלישי, אשר די בעובדות אלה כדי להקים את היסוד העובדתי לעבירת הסיוע. אשר למודעותו לטיבם של הכספים, מציינת המשיבה כי בטרם מסר ט' לידי המערער 2 את דמי הכופר, אמר לו המערער 2 כי הוא לא אחראי לכך שאחותו או חברתו לא תשוחררנה. המשיבה רואה בכך מודעות ברמה של ודאות קרובה לכך שהתנהגותו תורמת לביצוע עבירת חטיפה לשם סחיטה. כן היא מציינת, כי נקבע בפסיקה שרמת מודעות זו שקולה נגד הדרישה של "קיום מטרה לסייע".

71. עוד בעניין זה טוענת המשיבה כי גם במסגרת האישום החמישי קבע בית המשפט המחוזי כי מבחינה עובדתית הוא מקבל את גרסתו של ק.ס. אשר ליסוד הנפשי, הרי שהוא מתגבש מעצם מודעותו שהוכחה במסגרת האישום הרביעי.

72. אשר לטענת המערערים השנייה, בדבר הרשעת המערער 1 בעבירת הקשר, מפנה המשיבה לגרסת המערער 1 בעצמו בחקירותיו במשטרה. המשיבה מציינת כי בית המשפט המחוזי קבע שהמערער 1 ידע, או שיכול היה לדעת ועצם את עיניו בחזקה, כי אין מדובר בטיול תיירים תמימים, אלא בהסתננות פליטים לישראל.

73. אשר לטענה השלישית של המערערים, כי נוצרת סתירה בין הרשעותיהם וזיכוייהם, טוענת המשיבה כי הטעם להבחנות מצוי אך בתשתית ראייתית שונה. באישומים הרביעי והחמישי נקבעה מודעות המערער 2 לעובדה כי מדובר בכספי

כופר על סמך דבריו שלו, בעוד שבאישום השלישי עלו הדברים רק מפי העד ט.ס., ולאחר שהכספים הועברו. המשיבה מבהירה כי לא נטען שישנן ראיות לקשירת קשר לביצוע עבירת חטיפה לשם סחיטה, אלא אך לקשירת קשר לביצוע הסתננות ולכך בלבד. לכן היא מציינת, גם לא נטען כי מעורבות המערער 2 בעבירת הסיוע התהוותה כחלק מקשירת קשר עם החוטפים. אחרת היא הייתה מבקשת להרשיעו כמבצע עיקרי ולא כמסייע. המשיבה גורסת כי אף שלמסייע יש מטרה לסייע למבצע העיקרי, אין בכך כדי לשכלל את מעמדו באופן אוטומטי למעמדו של קושר קשר.

74. עוד במסגרת טענה זו, לפיה סברו המערערים כי הרשעתם בעבירות שונות אינה הגיונית, מציינת המשיבה כי בתוצאתה הסופית של הכרעת הדין על כלל האישומים, לא נוצרה כל סתירה עובדתית. על פי קביעות הכרעת הדין, קשר המערער 1 קשר לביצוע פשע שהוא הסתננות. במסגרת זו הוא נדרש להעביר כספים לגורמים השוהים בסיני ומודעותו הייתה בהתאם. במסגרת קשר זה, פעל המערער 2 כמי שהעביר את הכספים בפועל בתוך בית העסק, ונדרש ליצור קשר עם המתלוננים בעודו מודע לקודי הזיהוי שהם קיבלו ולסכומים שעליהם לשלם. לעמדת המשיבה, אין זה מופרך שבמצב דברים זה, התגבשה במערער 2 המודעות הנדרשת למהותם של הכספים.

75. בעניין הטענות כנגד הקביעות העובדתיות במסגרת הטענה הרביעית של המערערים, מציינת המשיבה כי במסדר הזיהוי המערערים זוהו בוודאות על ידי ארבעת המתלוננים. כמו כן, לא נמצא כי קיים קשר קודם בין המתלוננים, ואלו מסרו בהזדמנות הראשונה את פרטי המערערים לרבות כתובת בית העסק. אשר להסתמכות על עדויות המתלוננים, טוענת המשיבה כי בית המשפט המחוזי תמך את קביעותיו בחיזוקים רבים, לרבות הדמיון הרב המתקיים בין האירועים השונים. בעניין מחסומי השפה מבהירה המשיבה כי דפי הפרוטוקול מלמדים על זהירותו הרבה של בית המשפט המחוזי בעניין זה.

76. בדבר ההרשעה בעבירות הכלכליות, טענות שהועלו במסגרת הטענה החמישית, טוענת המשיבה כי גם הרשעה זו מבוססת על קבלת גרסתם המהימנה של המתלוננים, אל מול גרסתו המרחיקה של המערער 2 לפיה הוא מעולם לא פגש

בהם, על אף גרסתו של המערער 1 לפיה התקיימה פעילות כספית ללא תיעוד או דיווח. אשר לטענה כי המערערים לא יכלו להפריך את הטענות בעניין העבירות הכלכליות, מציינת המשיבה כי אין להם אלא להלין על עצמם. בהעדר כל ראייה סותרת מצדם, התשתית הראייתית הלכאורית שהונחה בעניינם עומדת בנטל ההוכחה המוטל על התביעה ומעמידה מסקנה מפלילה.

77. לבסוף, אשר לטענה הששית בדבר גזר דינם, טוענת המשיבה כי לא נפל כל פגם בעונש שהוטל על המערערים. לשיטתה, העונש מגלם את המעשים שיוחסו לכל אחד מהם וכן את המשקל הראוי לנסיבותיהם האישיות.

דיון והכרעה

78. עניין לנו במעשיו של בורג, כחלקו בתוך מערכת משומנת היטב של מעשי חטיפה לשם גביית דמי כופר. במשך תקופה ארוכה פעלה המערכת באופן הבא: בדואים בסיני היו חוטפים אזרחים סודנים ואריתראים אשר ביקשו להיכנס לישראל. החטיפות בוצעו באכזריות רבה, תוך שימוש באלימות, מעשי אונס ועינויים קשים במהלך שבתם של החטופים בשבי. בינתיים, החוטפים היו יוצרים קשר עם בן משפחה של החטוף, נותנים לו לשוחח עם החטוף ולשמוע את סבלו, ודורשים תמורת שחרורו סכומי עתק בדולרים שיועברו תוך מספר ימים קצוב. החטופים היו מציינים במהלך השיחה עם בן משפחתם כי אי שחרורם יוביל למותם ולמכירת איבריהם. בשלב זה נכנס לתמונה הבורג בו עסקינו, אשר פעל כצינור להעברת הכספים בין בני המשפחה בישראל לבין החוטפים בסיני. החוטפים היו מעבירים לאותו בורג בהודעה את מספר הטלפון של בן המשפחה הנמצא בישראל, את סכום הכסף שעליו לשלם וכן קוד זיהוי. בהתאם, הבורג תיאר פגישות עם בני המשפחה הרלבנטיים בבית העסק שלו, ודיווח לחוטפים לאחר קבלת הכסף. כל זאת, ללא תיעוד כלל של העברות הכספיים.

79. זהו הרקע לערעור שלפנינו, אשר כאמור, מופנה כלפי חלקם של המערערים כבורג משמעותי בתוך פרשיית החטיפות הגדולה. המערערים מעלים מספר טענות כלפי הרשעתם וכלפי גזר דינם, וההכרעה תובא בסדר זה.

80. טענת המערערים הראשונה מופנית כלפי הרשעת המערער 2 בעבירת הסיוע. לעמדתם, מאחר שעבירת החטיפה, העבירה העיקרית, התבצעה כולה מחוץ למדינת ישראל, לא ניתן לקבוע כי "מקצת העבירה", לפי סעיף 7 לחוק העונשין, התקיימה, ועל כן לא ניתן להרשיע את המערער 2 בעבירת הסיוע. מעבר לעובדה שטענה זו הועלתה לראשונה אך במסגרת הערעור, דין טענה זו להידחות. ואסביר.

81. ברי, כי למדינת ישראל יש סמכות בנוגע לעבירות שמיוחסות למערערים, שכן מדובר באזרחי המדינה ומכוח סעיף 7(א) לחוק העונשין, המעגן את דוקטרינת הזיקה הטריטוריאלית הצרה, למדינה יש סמכות לשפוט אדם בגין עבירות שביצע בשטחה. המוקד הוא בהגדרתה של "עבירת פנים", כאשר הגדרתה של "עבירת חוץ" נעשית על דרך השלילה. זו לשונו של סעיף 7 לחוק העונשין:

"7. (א) "עבירת-פנים" –

(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לשטח ישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, היתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.

(ב) "עבירת-חוץ" – עבירה שאיננה עבירת-פנים."

הנה כי כן, המחוקק אפשר בנסיבות מסוימות להחיל את איסורי הדין הפלילי גם על מי שמעשיו בוצעו מעבר לגבולות המדינה. כלומר, המחוקק לא התייחס אך לעבירות אשר היסוד העובדתי שלהן בוצע במלואו בתחומי המדינה. שכן, "עבירת פנים" בהגדרתה כוללת גם עבירה שמקצתה נעברה בשטח מדינת ישראל.

82. ואולם, בענייננו, ביצע המערער 2 את עבירת הסיוע במלואה בשטח מדינת ישראל, ודי בכך כדי לענות על הדרישות המנויות בסעיף 7(א) לחוק העונשין. כידוע, עבירת הסיוע מהווה עבירה עצמאית בעלת יסודות עובדתיים ונפשיים משלה (ע"פ 320/99 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(3) 22 (2001); ע"פ

2800/11 מגיס נ' מדינת ישראל (31.3.2013)). כאשר עבירת הסיוע חוברת לעבירה עיקרית, היסוד העובדתי של העבירה הכוללת, כלומר, של שתי העבירות יחדיו, אינו מצטמצם אך לממדיו של היסוד העובדתי של המבצע העיקרי. הסך הכולל של היסודות העובדתיים המצויים בעשייה העבריינית, מהווה את היסוד העובדתי של העבירה המשותפת. משכך, די בקיום היסוד העובדתי של עבירת הסיוע בשטח המדינה, על מנת להיכנס בגדרי "עבירת-פנים" על פי חוק העונשין. היטיב לתאר זאת ש"ז פלר בספרו יסודות בדיני עונשין כרך א 264 (1984):

"בהוראות סעיף 26 לחוק העונשין נמצא תימוכין מפורשים לתיזה, לפיה המושג 'ביצוע' העבירה מתרחב, כשמדובר בעבירה רבת-משתתפים. תרומותיהם של כל השותפים – המבצעים העיקריים, המשדלים והמסייעים – מתמזגות, משתלבות זו בזו וחוברות לעבירה אחת ויחידה [...] כתוצאה מכך, 'מקצת העבירה' יכול שתתבטא בחלק מן הביצוע הישיר של העבירה בתוך שטח המדינה, יכול שתהיה נעוצה במעשי שידול שנעשו בתוך שטח המדינה כאשר העבירה גופא נעברה מחוץ לארץ ויכול שתזדהה במעשי סיוע, שנעשו בשטח המדינה, כדי לאפשר את המימוש בחוץ לארץ. בכל ההיפותיזות הללו על-פי הוראות סעיף 3 ו-26 לחוק העונשין, תיפול העבירה כולה, על תרומותיהם של כל השותפים לביצועה, בגדר הנורמה הפלילית של המדינה, מכוח תחולתה הטריטוריאלית הנגררת" (ההדגשות לא במקור – ט.ג.).

עמדה זו התקבלה גם בע"פ 84/88 מדינת ישראל נ' יעקב בן שלום אברגיל, פ"ד מד(2), 133, 143-145 (1990). משכך, בעוד שמעשי המערער 2 נעשו באופן מלא בשטחי המדינה, ולמעשה כל יסודות עבירת הסיוע התקיימו בשטחי המדינה, לא מתעורר קושי באשר לתחולת חוק העונשין בעניינו.

83. המערערים טענו בנוסף בהקשר זה, כי לא ניתן היה להרשיע את המערער 2 בעבירת הסיוע בהיעדר אישור היועץ המשפטי לממשלה, כנדרש בסעיף 9ב לחוק העונשין. ואולם, על פי הסעיף האמור, אישור העמדה לדין מטעם היועץ המשפטי לממשלה נדרש אך בהעמדה לדין על עבירת-חוץ. כמובהר לעיל, עסקינן

בעבירת הסיוע בדמותה כעבירת-פנים, ועל כן טענה זו של המערערים אינה רלבנטית.

84. טענת המערערים השנייה נוגעת להרשעת המערער 1 בעבירת הקשר. לשיטתם, לא ברור מכתב האישום האם קשירת הקשר לביצוע הפשע מתייחסת לעבירת החטיפה או לעבירת ההסתננות של קורבנות החטיפה. לאחר עיון מעמיק בכתב האישום, דומני כי הוא אכן לוקה בעמימות בשאלה זו. בעוד שבחלק הכללי מדובר על "הקשר שנרקם לצורך הכנסת בני משפחתם לישראל שלא כדין", במסגרת האישום השני מיוחסת למערער 1 פעילות משותפת עם החוטפים. עם זאת, כפי שתיאר בית המשפט המחוזי, גרסת המערער 1 כי הוא אינו בקשר "עם אף אחד בסיני" התפוגגה שעה שהוטחו בו כי קיימות ראיות לכאורה כלפיו המסבכות אותו במיוחס לו. או אז, סיפר המערער 1 כי כתשעה חודשים קודם לחקירה, נוצר קשר בינו לבין נאדי, והוסכם ביניהם כי המערער 1 יקבל כסף מאנשים, יעבירם לנאדי, ונאדי יעבירם לסיני. כאשר החוקר עימת את המערער 1 עם השאלה – לאן מועברים הכספים – אישר המערער 1 כי הוא יודע שהכספים שולמו עבור העברת בני משפחה מסודן או אריתריאה לישראל. ואלו מילותיו של המערער 1:

"מי שמגיע עם קוד אני מעביר לנאדי, נאדי אמר לי שזה בשביל טרנספורטשן, הובלות של אנשים שיביא אותם לאיפה שהם מבקשים. זה כל העבודה שלי אני מרוויח קצת כסף.."

ש: "טרנספורטשן" זה אנשים שמשלמים לך כסף והקרובים שלהם נכנסים לישראל דרך גבול סיני?

ת: נאדי היה אומר לי שיש אנשים בישראל שישלמו כסף עבור המשפחה שלהם שיבואו לישראל דרך מצרים וזה "טרנספורטשן" זה תלוי האם באים בחמור או בטרקטור לכל דבר יש מחיר" (ת/17, בעמ' 9).

בהודעה נוספת (ת/18) חזר המערער 1 על גרסה זו, ואף ציין כי הוא מודע לכך שכניסת הפליטים לישראל דרך סיני נעשית בניגוד לדין. רק בהמשך, בבית המשפט המחוזי, חזר המערער 1 מגרסתו, וטען כי הכספים מועברים למשרד

נסיעות. בית המשפט המחוזי העדיף את הגרסה שנתן המערער 1 במשטרה, וקבע כי הוא היה מודע לבעייתיות שבמסגרת העברת הכספים. כן ציין בית המשפט המחוזי, כי מאחר שהמשיבה לא ביקשה לייחס למערער 1 ביצוע של עבירת הסיוע, הוא אינו נדרש לבחינתה, אף שלעמדתו קיימת יותר מראשית ראייה לכך שהוא היה מודע, ולו ברמה של עצימת עיניים, כי תתכן אפשרות כאמור. הנה כי כן, מאחר שלא נתבקש לייחס למערער 1 גם את עבירת הסיוע, ומכיוון שחקירתו של המערער 1 נסובה סביב שאלת מודעתו לכניסה הבלתי חוקית לישראל, ניכר בבירור כי קשירת הקשר כוונה לסוגיית ההסתננות ולא לחטיפה עצמה. סבורני כי מסקנה זו מתבקשת גם על פי הכתוב בכתב האישום, על אף עמימותו. משנכתב בחלק הכללי כי "הקשר שנרקם לצורך הכנסת בני משפחתם לישראל שלא כדין", מובן כי הפעולות שמיוחסות למערער 1 באישום השני נוגעות לקשר זה, אשר מופנה כלפי הכנסה בלתי חוקית, ואין לומר כי הפעולות המיוחסות לו מעידות על שותפותו בחטיפה ובכך על קשירת קשר לחטיפה עצמה.

85. עוד במסגרת טענה זו, טענו המערערים כי המסד הראייתי לעבירה זו קלוש, וממילא כשפשע נעשה מחוץ למדינה טעונה הוכחה שהוא מהווה עבירה לפי דיני אותו מקום. ראשית יצוין, כי לא מצאתי דבר בטענת המסד הראייתי, שכן, המערער 1 הורשע בעיקר על סמך גרסתו אשר פורטה לעיל. אין חולק כי בשלב מסוים בהודעותיו המערער 1 הודה בדבר הקשר, ומלבד זאת גרסתו נמצאו מיתממות ומתכחשות. בית המשפט המחוזי התרשם כי המערער 1 ידע על ההכנסה הפסולה לישראל, או לכל הפחות יכול היה לדעת ועצם את עיניו בחוזקה. המערערים ניסו לטעון כי לא ברור בין מי בדיוק נקשר הקשר, והנה צוין מפורשות בהודעתו של המערער 1 כי הקשר נקשר אל מול נאדי, ודי בכך. בנסיבות אלה, אין מקום לטענה כי המסד הראייתי קלוש.

86. אשר לטענה כי נדרש להוכיח שהפשע שנעשה מחוץ למדינה מהווה עבירה על פי דיני אותו מקום, זוהי לשונו של סעיף 499 לחוק העונשין:

"499. (א) הקושר קשר עם אדם לעשות פשע או עוון, או לעשות במקום שמחוץ לישראל מעשה שהיה בגדר פשע או עוון אילו נעשה בישראל והוא עבירה גם לפי דיני אותו מקום, דינו –

(1) אם העבירה היא פשע - מאסר שבע שנים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר;

(2) אם העבירה היא עוון - מאסר שנתיים או העונש שנקבע לאותה עבירה, הכל לפי העונש הקל יותר."

על פי הסעיף, אכן, ככל שהפשע נעשה "במקום שמחוץ לישראל" נדרש להוכיח כי מדובר בעבירה גם לפי דיני אותו מקום. ואולם, בענייננו, כאמור, הפשע שבגיננו נקשר הקשר הוא עבירת ההסתננות שלא כדין. משכך, הפשע מבוצע בתחומי המדינה, משאותו אדם שהוכנס למדינה שלא כחוק – דורך את רגלו בשטחי המדינה. הפשע אינו מתקיים "במקום שמחוץ לישראל", מפני שעד לשלב הכניסה לתחומי המדינה אותו אדם אינו מסתנן שלא כדין. משכך, איננו מצויים בחלקו השני של סעיף 499(א), ואין אנו נדרשים לבחון האם עבירת ההסתננות מהווה עבירה גם לפי הדין המצרי.

87. אעבור לטענות המערערים השלישית, במסגרתה הם מלינים על הסתירה שבין הרשעותיהם וזיכוייהם. לשיטתם, אין זה הגיוני שאחד הורשע בעבירת הקשר וכלל לא הואשם בעבירת הסיוע, בעוד שהשני הורשע בעבירת הסיוע וזוכה מעבירת הקשר. כן הם סבורים, כי שותפותם בביצוע הלבנת ההון כאשר אחד עושה זאת כחלק מהכנסת פליטים שלא כדין, והשני עושה זאת כחלק מתכנית של תשלום דמי כופר – אינה אפשרית. לעניין זה ראוי לעמוד על התשתית הראייתית השונה שהונחה כלפי מי מהמערערים. ניכר כי בית המשפט המחוזי בחן בקפדנות יתרה את התפתחות האירועים אצל כל אחד מהמערערים, ונמנע מלהסיק מסקנות משותפות על סמך כלל האישומים. בהתאם, בית המשפט המחוזי לא הרשיע את המערער 2 בעבירת הסיוע תחת האישומים 1-3, ואף נמנע מהרשעתו בגין עבירת הקשר. רק תחת האישומים 4-5, כשנמצאה ראייה ממשית בדבר סיועו, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער 2 בעבירת הסיוע. בית המשפט לא למד מכך כי המערער 2 היה מודע לעבירת החטיפה עוד בתחילת הדרך, אף שניתן היה לסבור בקלות, בהסתמך על השכל הישר, כי הוא היה מודע לכך בשלבים מוקדמים. כמו כן, אשר לעבירת הקשר בענייננו של המערער 2, בהמשך לדיון בטענה השנייה וכפי

שהבהירה המשיבה, לא נטען שקיימות ראיות המעידות על קשירת קשר לביצוע עבירת חטיפה, אלא אך ראיות לקשירת קשר לביצוע הסתננות לא חוקית. משכך, גם לא נטען כי מעורבות המערער 2 בעבירת הסיוע הייתה כחלק מקשירת קשר עם החוטפים. יהא זה מופרך לקבוע כי הרשעה בעבירת הסיוע משכללת באופן אוטומטי את הנאשם למי שגם קשר קשר. עבירת הסיוע ועבירת הקשר עבירות נפרדות הן, ואין קיומה של האחת מעידה בהכרח על קיומה של השנייה. מדובר בעבירות שונות בעלות ערך מוגן שונה, המבקשות להוקיע מעשים בעלי מטרות שונות. המערערים קיימו יסודות נפרדים אשר כל אחד מהם מקים עבירה אחרת, ולכן ניתן להרשיע כל אחד מהם בעבירה שונה, אף באותה מסגרת עובדתית.

88. כך גם בנוגע למערער 1. נמצא כי קיימות ראיות מפורשות אודות עבירת הקשר, אך בשום שלב לא נטען ולא הוכח כי הייתה לו מודעות לעניין החטיפה. בדומה למערער 2, אכן ניתן להניח על פי השכל הישר כי גם המערער 1 היה מודע לכך שהכספים אשר מועברים לשם הכנסת פליטים לישראל, משמשים גם כדמי כופר עבור אותם פליטים. ואולם, משלא נשמעה אמירה חד משמעית מצדו בנושא, או מצד מי מהעדים שנשמעו בבית המשפט המחוזי, קבע בית המשפט המחוזי כי הראיות העומדות נגד המערער 1 נוגעות אך לעבירת הקשר.

89. בדומה, הרקע בגינו בוצעו עבירות הלבנת ההון אינו משליך על העבירה הכלכלית. המערערים ביצעו את העבירות הכלכליות מתוך רצון להתחמק מהחובות המוטלות עליהם בדין, כגון דיווח אמין או דיווח בכלל. אין זה משנה האם ברקע זאת הם היו מודעים לחטיפה או להסתננות בלתי חוקית, אלא אך לחובתם לדווח כנותני שירותי מטבע. ההתחמקות מהדרישה לתעד ולדווח, וכן מהדרישה לשלם מס כדין, נובעת ממניע כלכלי גרידא, ואין זה משנה האם "על הדרך" הושגה גם מטרה של חטיפה או של הסתננות, לצורך הקביעה כי יסודות העבירה הכלכלית התקיימו. על כן, לא מצאתי כי נוצרת כל סתירה עובדתית בין הרשעות וזיכויי המערערים.

90. במסגרת הטענה הרביעית של המערערים, הם טוענים כלפי קביעות ממצאים ועובדות של בית המשפט המחוזי. כידוע, הלכה מושרשת היא כי לא בנקל יתערב בית משפט של ערעור בקביעות מהימנות וממצאים עובדתיים של בית

משפט קמא. הנחת המוצא היא כי ערכאת הערעור חסרה את הכלים להתרשם באופן בלתי אמצעי מהעדויות שנשמעו בפני הערכאה הדיונית, ומסקנותיה מתבססות, ככלל, אך על החומר הכתוב המונח לפניה (ראו ע"פ 6908/10 דוד נ' מדינת ישראל (2.1.2013); ע"פ 2661/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2012); ע"פ 5197/05 מונדר נ' מדינת ישראל (5.2.2007)).

91. מעבר לצורך, אדון גם בגופם של דברים. ראשית חוזרים המערערים על הטענה, כפי שעלתה במסגרת טענתם השנייה, כי בהרשעת המערער 1 בעבירת הקשר, הסתמך בית המשפט המחוזי אך על הודאתו של המערער 1, ואין בכך משום ראייה למודעותו לבעייתיות שבעבירת הכספים. על כך הם מוסיפים כי בממצאים שעלו ממחקרי התקשורת, לא ידוע מי יזם את השיחות בין המערער 1 לבין החטופים. אשר לטענה כנגד הודאתו של המערער 1, בהמשך להבהרה לעיל בפסקה 84, נמצא כי המערער 1 היה מודע לכך שהכספים מועברים לשם הכנסת פליטים שלא כדין לישראל. כך צוין בהודעתו מיום 2.5.2015:

"ש: האם זה חוקי?"

ת: אני לא יודע.

ש: אתה לא ילד אתה יודע קצת חוקים האם מותר לאדם להיכנס מסיני לישראל?

ת: לא חושב.

ש: אתה יכול להיכנס מסיני?

ת: לא, יש בן גוריון.

...

ש: מאיפה אנשים יכולים להיכנס לישראל באופן חוקי?

ת: בן גוריון, בכל מקום שיש גבול, וצריך לעבור עם דרכון...

ש: האנשים האלה שמשלמים עבורם כסף אצלך באים עם דרכון למעבר חוקי?

ת: אני לא יודע... " (ת/18, בעמ' 3; ההדגשות לא במקור – ס.ג.).

תשובות המערער 1 לא מותרות כל ספק כי היה מודע לכך שקיימת בעייתיות בהעברת הכספים לשם הכנסת פליטים שלא כדין. המערער 1 אמר כי הוא יודע שלא ניתן להיכנס דרך סיני, וכי נדרש לעבור דרך "בן גוריון" באמצעות דרכון. אשר לטענה כי על פי מחקרי התקשורת לא ברור מי התקשר למי, לא מצאתי כי יש לכך משמעות בהקשר זה. שכן, משהמערער 1 קשר את הקשר עם נאדי, בידיעה כי הוא משמש כצינור מעבר לכספים אשר מטרתם להכניס לישראל אנשים שלא כדין, הרי שהקביעה האם היא זה שהתקשר לחוטפים או הם היו אלו שהתקשרו אליו אינה מעלה או מורידה. קשירת הקשר התבצעה, ומאותו רגע המערער 1 פעל לשם קידומו. לא נטען כי המערער 1 קשר את הקשר עם החוטפים, וממילא אין צורך בכך. די בקשר שקשר המערער 1 עם נאדי על מנת להרשיעו בעבירת הקשר לביצוע פשע מסוג הסתננות שלא כדין.

92. עוד טוענים המערערים במסגרת טענותיהם כלפי הממצאים, כי באישום השלישי בית המשפט המחוזי התבסס בעיקר על הודאת המערער 1, בעוד שהוא כלל לא הודה בקשר פלילי אלא אך בקשר עסקי. כאמור, טענה זו קיבלה מענה עוד בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובמסגרת הכרעה זו גם כן, בפסקאות 84 וכן 91. מהטעמים האמורים לעיל, איני מוצא מקום להתערב בהרשעת המערער 1 בעבירת הקשר תחת כלל האישומים הרלבנטיים לו.

93. בנוסף, טוענים המערערים כי הרשעת המערער 2 בעבירות הסיוע על סמך מסדר הזיהוי היא שגויה, זאת לנוכח הפגמים שנפלו בו לשיטתם וכן משום שמסדר זיהוי אינו יכול לשמש כמעין סיוע עצמי לעדות של עד. גם טענה זו של המערערים קיבלה מענה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, משנקבע כי לא נפלו פגמים במסדר הזיהוי, קל וחומר משזה תועד באופן חזותי וניתן היה לבדוק את התנהלותו. כמו כן, לא נקבע כי מסדר הזיהוי משמש כמעין סיוע עצמי לעדויות העדים. מסדר הזיהוי הצטרף למארג הראיות הכללי, אשר כלל: עדויות שונות; עימותים בין המתלוננים למערערים; מחקרי תקשורת; פתקית שנכתבה על ידי עד; דיסק שנתפס בבית העסק; צילומים ממצלמות האבטחה; וגרסאות שנדחו מפי המערערים. כמו כן, יש לציין כי מלבד הראיות המפורטות לעיל, בית המשפט המחוזי מצא חיזוק משמעותי למארג הראייתי בדמיון הרב בין המעשים מושא כלל

האישומים. נקבע כי אף שמדובר בסיפורים שונים, יסודות הסיפורים זהים לגמרי ויש בכך כדי להעיד על התרחשותם. על כן, אינני רואה מקום לקבל את הטענות המופנות כלפי מסדר הזיהוי.

94. עוד טוענים המערערים כלפי העדויות הקונקרטיות שניתנו במסגרת האישומים 4 ו-5. לשיטתם, לא ניתן היה להסתמך על עדותו היחידה של ט' באישום הרביעי על מנת לעמוד על מודעתו של המערער 2 כלפי העברת הכספים כדמי כופר. אין בידי לקבל טענה זו.

95. כידוע, "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). בבסיס הקביעה כי המערער 2 היה מודע לתכלית הכספים כדמי כופר, ניצבת עדותו של ט' אשר סיפר כי המערער 2 אמר לו: "ברגע ששולח את הכסף אני לא אחראי שאחותך או חברה שלך יוצאים משמה... אם אחותך או חברה שלך לא ישוחררו אני לא מחזיר לך את הכסף". עדות יחידה היא אכן מצב המחייב זהירות מיוחדת, ובלשון השופטת מ' בן-פורת בע"פ 509/76 צסיס נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(3), 733, 735-736 (1977):

"השופט ישקול את ערכה של העדות היחידה בשבע עיניים, מעל ומעבר לזהירות הרבה שלה הוא נדרש כרגיל [...] על השופט לנתח את העדות ולתת את דעתו על הסתירות והפגמים שהוא מגלה בה. מצא כאלה ואף על פי-כן הגיע למסקנה שעיקרי הדברים הם אמת, עליו להבהיר את שיקוליו ולהסביר כיצד הגרסה מתיישבת עם אותן תהיות ואי דיוקים".

96. סבורני כי כך נהג בית המשפט המחוזי, ועל כן היה רשאי לתת אמון בעדותו היחידה של ט'. בית המשפט המחוזי בחן עדות זו מכל הכיוונים, לרבות במסגרת חקירתו הנגדית, ומצא כי היא מספקת גרסה ברורה ומלאה כלפי המיוחס למערער 2, ללא כל פגמים מהותיים המצריכים הסבר. כך קבע בית המשפט המחוזי בפסק דינו (בפסקה 78):

"[...] נוכח התרשמותי ממהימנות הגרסה כשלעצמה, קל וחומר שעה שהיא משתלבת עם שאר הראיות שהובאו בהקשר זה, אני מקבל את גרסתו של ט' במלואה; הן לעניין עצם מסירת הכספים לנאשם 2, הן לעניין הדברים שנאמרו על ידי ט' לנאשם (כי הוא מבקש שלא יענו את קרובותיו), והן לעניין תשובתו של האחרון. מכל אלה עולה בבירור מודעותו של נאשם 2 לעובדה כי הכספים שולמו כדמי כופר עבור חטופות כלשהן בסיני, אף אם הנאשם טרח להבהיר כי אין לו כל אחריות לשחרורן ותפקידו בפרשה מתמזה אך ורק בהעברת הכספים לסיני".

97. כמו כן יצוין, כי מלבד כפירתו הכללית של המערער 2 הוא לא סיפק הסבר הגיוני לאמירותיו. זאת ועוד, כזכור, גם במסגרת האישום החמישי נטען על ידי עד אחר, ק.ס, כי המערער 2 אמר לו: "אם יקרה לו דבר אני לא אחראי... אם לא שלך יקרה לו משהו. אני לא אחראי על זה... ברגע שהוא קיבל את הכסף". במארג הכולל ניתן לראות כי מדובר בשני עדים אשר עומדים על מודעותו של המערער 2 כלפי העברת הכספים לשם דמי כופר, ולא אך בעדות יחידה. גם לכך יש לתת משקל, ועל כן אני סבור כי בדין קבע בית המשפט המחוזי את מודעותו של המערער 2 על סמך עדויות ט' ו-ק.ס.

98. המערערים העלו טענה נוספות בנוגע לאישום החמישי, והיא כי האדם שליווה את ק.ס לא זומן לעדות, לשיטתם, באופן לא ברור. ואולם, ככל שסברו המערערים כי היה צורך בכך, היה ביכולתם לזמנו גם כן, ומשהם לא עשו זאת, אין להם אלא להלין על עצמם.

99. בסוף פרק טענות זה כלפי הממצאים העובדתיים, טוענים המערערים, כפי שהם טענו בבית המשפט המחוזי, כי יש להיזהר מהעדויות שניתנו מבעד למחסומי שפה ותרבות, ובכלל משרשרת מסירת דבריהם, עוד במועד האירועים. בדומה לטענותיהם הקודמות של המערערים, גם טענה זו קיבלה מענה מספק בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי היה ער לכך שאין דין עדות הנמסרת בשפת אם של נאשם או עד, ובית המשפט יכול להתרשם מדבריהם במישרין, כדין עדות הנמסרת שלא בשפת אם, "מכלי שני", באמצעות מתורגמן. עם זאת קבע בית

המשפט המחוזי, כי הוא מצליח להתרשם מכנות העד ומרצינותו, כמו גם מהיעדר אינטרס להפליל את המערערים לשווא. בית המשפט המחוזי חזר על קשיים אלו ביחס לכלל העדויות, ועדיין מצא כי גרסאות המתלוננים מהימנות וסדורות, וכי הן גוברות על גרסת הכפירה הכללית של המערער 2 ועל גרסתו הלא סדורה של המערער 1. לא מצאתי מקום להתערב בקביעה זאת, קל וחומר משמדובר בהתרשמות ישירה וחד משמעית של בית משפט קמא אשר חווה את העדויות בעצמו.

100. אמשיך לטענה החמישית של המערערים, במסגרתה הם טוענים כי המסכת הראייתית שהונחה בעבירות הכלכליות דלה ואינה מספקת, מאחר שמדובר בעדות יחידה ללא ראיות מחזקות. לעניין זה אפנה לפסקה 95 להכרעת דין זו, ואציין כי לא מצאתי שגגה בית המשפט המחוזי בכך שהסתמך על העדויות השונות ועליהן בלבד. בהקשר זה יש לעמוד על כך שהמערער 1 מסר את הודאתו בדבר העברת הכספים ללא דיווח, אף אם בהמשך הוא חזר בו מדבריו. בית המשפט המחוזי קבע כי אכן ניתנה הודאה, וכי בשילוב העדויות שנמצאו מהימנות ואיתנות – המערערים מורשעים בעבירות הכלכליות, קל וחומר בשל היותם נותני שירותי מטבע. לא מצאתי לנכון להתערב בקביעות אלו, ויוזכר שוב, כי מדובר בקביעות המבוססות על שמיעת עדים באופן ישיר והסקת מסקנות בהתאם.

101. עוד טוענים המערערים בהקשר זה כי לא היה ביכולתם להביא ראיה לסתירה על כך שהם מוחזקים כמי שהתכוונו להונות, מפני שהם כפרו לחלוטין בהיכרותם עם העדים. ואולם, כאמור לעיל, ידוע כי המערער 1 כן הודה בכך שהעביר כספים ללא תיעוד, אף אם לא הודה כי הוא מכיר באופן קונקרטי מי מהעדים, וממילא אין זו אלא אחריותם בלבד על גרסתם שלהם. אין זה הגיוני שנאשמים ישענו על טענת הכפירה שלהם כאמצעי הגנה כולל עבור טענות קונקרטיות. משהונחה תשתית ראייתית לכאורית בעניינם, עמדה המשיבה בנטל ההוכחה המוטל עליה, והוצבה מסקנה המפלילה אותם. בכל שלב היה ביכולת המערערים לטעון כנגד טענה זו, והם בחרו להיצמד לאמירות מתכחשות ומתנגדות, ואחריותם על כך היא שלהם בלבד. המערערים סבורים עוד כי נטל השכנוע צריך להיות על כתפי המשיבה, אף כשמדובר ביסוד שלילי של אי מסירת עדכון של

פרט החייב בדיווח. והנה כי כן, המשיבה עמדה בנטל השכנוע שהוטל עליה, ומשהמערערים לא הפריכו את טענתה, בין אם בשל שתיקה, בין אם בשל טענה חלשה ובין אם בשל כפירה כללית – הרי שעמדת המשיבה נותרת איתנה.

102. נותרה טענתם הששית והאחרונה של המערערים, אותה הם מקדישים לגזר דינם. לעמדת המערערים, הקביעות כי מעשיו של המערער 2 הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה הן מחמירות שלא לצורך, ועל כן יש להקל בעונשו. כן הם טוענים לגבי שניהם, כי יש להקל בעונשם משנקבע כי בעבירות הכלכליות אין המדובר בהלבנת הון במובנה הקלאסי. דין טענות אלה להידחות.

103. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 5931/11 עבדולייב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות, כפי שיובהר להלן.

104. לא מצאתי כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי מעשי המערער 2 הובילו לנזק ממשי פוטנציאלי ותרמו תרומה משמעותית לעידוד פעולות החטיפה. המערער 2 פעל להעברה נסתרת של כספי כופר לידי חוטפים בסיני. בכך הוא סייע לביצוע עבירה מהחמורות שבספר החוקים, אשר לצידה עונש מקסימלי של 20 שנות מאסר. כנקבע בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, הערכים המוגנים בעבירת החטיפה הם הערכים הבסיסיים ביותר. אף שהמערער 2 לא ביצע את מעשי החטיפה בעצמו, הרי שהסיוע שהעניק פגע בדרך עקיפה אך משמעותית בערכים המוגנים. משידע המערער 2 על היות מעשיו משתלבים בפעולות חטיפה, הוא מוחזק כמי שעודד את החוטפים להמשיך לחטוף, וכמי שמניע את הגלגלים של המערכת המשומנת הזו. מובן מאליו כי מדובר במערכת שהנזק הממשי והפוטנציאלי שלה הוא רב ואף מאוד. למערער 2 חלק ניכר בכך, לכל הפחות במסגרת תרומתו המשמעותית לתפעול המערכת.

105. זהו הדין ביחס לטענת המערערים כלפי העבירות הכלכליות. לא מצאתי כי יש להקל בעונשם מאחר שהם ביצעו עבירות כלכליות שלא במובן הקלאסי. בית המשפט היה ער לכך עת הוא גזר את העונש בתוך המתחמים, אך במכלול השיקולים, דינם נגזר כפי שנגזר באופן מידתי וסביר. גם הקביעה כי נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על חומרה יתרה במעשי המערערים, אשר משווה להם אופי דומה לעבירה על פי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, מקובלת עלי. על אף שהמערערים ביצעו פעולות בכספים חוקיים, הרי שהסתרת פעולות אלה נועדה לאפשר את העברת הכספים החוקיים למטרה בלתי חוקית. כל זאת, בגדר עיסוקים המקצועי המוכר כנתוני שירותי מטבע.

106. עוד במסגרת הטענות כלפי גזר הדין, טוענים המערערים כי בית המשפט המחוזי החמיר יתר על המידה עם המערער 1 בעניין כתב האישום הנוסף. שכן, הוכח בדלתיים סגורות כי ישנה סיבה המקשה את חומרת המעשים, וכי שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי המערער 1 היה המתכנן. לשיטתם, מתחם העונש שנקבע אינו הולם. לאחר עיון חוזר בכתב האישום הנוסף, סבורני כי בדין המערער 1 נידון ל-24 חודשי מאסר בגין המיוחס לו על פי הכתב האישום הנוסף. ראשית יצוין, כי העונש הוטל לאחר שקילת מספר שיקולים, ולא רק השיקול שהועלה בדלתיים סגורות ומידת המעורבות של המערער 1. במכלול השיקולים נמצא כי העונש ההולם הוא זה שנקבע. ובאופן קונקרטי, יוזכר כי במסגרת המעשים שיוחסו למערער 1 בכתב האישום הנוסף הוא פגע במאמץ המלחמה בטרור, מאמץ מן החשובים במדינתנו. מעשי המערער 1 בוצעו על אף התרעה שהתקבלה מגורמי הממשל ולמרות ידיעתו כי מדובר בכספי טרור. כאמור, בית המשפט המחוזי שקל לקולה את השיקול שהועלה בפניו בדלתיים סגורות, אך קבע כי אין בכך כדי לאיין את חומרת מעשיו הקונקרטיים. כן נשקל, כי המעשים בוצעו ממניע כלכלי בלבד. למערער 1 אכן היה חלק תכנוני באירוע, על אף ששני מעורבים נוספים הם שסיכמו את אופן העברת הכספים. המערער 1 היה מעודכן לאורך כל הדרך, והוא שדאג להעברת הכספים לירושלים ואף היה זה שאישר את העברתם הסופית שם.

107. לא מצאתי כי בשקלול כלל הנתונים נקבע מתחם ענישה שאינו הולם, ואף יש לציין כי עונשו של המערער 1 נקבע במרכז המתחם, עם נטייה כלפי חלקו

התחתון. די בכך כדי להעיד כי בית המשפט המחוזי היה ער לנסיבות המקלות בעניינו של המערער 1.

108. לבסוף מציינים המערערים נסיבות נוספות לקולה אשר לשיטתם לא ניתן להן משקל מספק. גם לעניין זה התרשמתי כי בית המשפט המחוזי שקל את כלל השיקולים, בדגש על השיקולים לקולה בעניינם של המערערים. גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט היטב, לאורכו הוא מונה את כלל הנסיבות הקשורות ושאינן קשורות בביצוע העבירה באופן מסודר ומנומק. כן יצוין, כי על המערערים הוטלו עונשים ברף הבינוני בנטייה לתחתון של מתחמי הענישה, וחלק מהעונשים אף נקבעו לריצוי בחופף, מה שמעיד על כך שבית המשפט המחוזי היה ער לכלל השיקולים הרלבנטיים ואיזן ביניהם כראוי.

109. אשר על כן, מן הטעמים הרבים שבוארו לעיל, הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ס' ג'ובראן.

ניתן היום, ה' באלול התשע"ה (20.8.2015).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14041110_H11.doc שצ
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il